

situationer vil der i nogle tilfælde være mulighed for at løse spørgsmålet om repræsentation ved udstedelse af fuldmagter, som kan udføres individuelt efter behovet. Dette er dog kun muligt, såfremt repræsentationsproblemet kan forudses, inden den midlertidige forhindring indtræder, eller den midlertidige hindring i selv at optræde f.eks. på grund af rejse til udlandet ikke hindrer, at der udstedes en fuldmagt. Er der mulighed for at komme i kontakt med den fraværende og lade denne give en anden legitimation til at handle ved enten skriftlig eller mundtlig fuldmagt, kan der efter bestemmelsen ikke beskikkes en særlig værge.

Fraværet skal være midlertidigt. Må den pågældende anses som bortebleven, gælder de særlige regler i lov om borteblevne, der som konsekvens af forslaget om en ny værgemålslov foreslås ændret ved § 16 i det samtidigt fremsatte lovforslag om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Ændringer som følge af værgemålsloven).

I modsætning til reglen i myndighedslovens § 59 omfatter forslaget til § 49 ikke de tilfælde, hvor årsagen til en persons midlertidige hindring i at varetage sine anliggender er sygdom. Dette skyldes, at bestemmelsen i lovforslagets § 5 giver mulighed for at træffe beslutning om værgemål, også når der er tale om sygdom, der må antages at være midlertidig, hvis sygdommen hindrer den syge i at varetage sine anliggender. Sådanne værgemål kan begrænses til at angå enkelte økonomiske eller personlige forhold og vil også kunne tidsbegrænses. Hvis behovet for en værge ved sygdom er øjeblikkeligt, er der mulighed for i medfør af bestemmelsen i lovforslagets § 21 at træffe en foreløbig afgørelse om værgemål efter § 5.

Om bestemmelsen i § 49 henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger ovenfor afsnit 12.2.2. og til betænkningen side 350 f.

Til § 50

Kompetencen til at beskikke særlige værger efter lovforslagets §§ 47 - 49 tilkommer efter § 50, stk. 1, statsamtet, hvilket svarer til reglen om den saglige kompetence i den gældende myndighedslovs § 61, 1. pkt., jf. § 33. Reglen i myndighedslovens § 61, 2. pkt., hvorefter beskikkelse ved interessekonflikter under skifte, jf. § 58, tilkommer skifteretten, foreslås videreført ved en særlig bestemmelse herom i skifteloven, jf. § 15, nr. 2, i lovforslaget om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Ændringer som følge af værgemålsloven).

I stk. 2 fastlægges de regler om sagsbehandling, der gælder ved afgørelser om særlige værgemål.

Henvisningen til bestemmelsen i § 15 om den stedlige kompetence indebærer, at afgørelsen træffes af statsamtet på det sted, hvor den, der begæres sat under særligt værgemål, bor. Dette er en ændring i forhold til de gældende regler, hvorefter afgørelsen træffes af statsamtet på det sted, hvor hvervet skal

udføres, hvilket i mange tilfælde må anses for mindre hensigtsmæssigt.

At bestemmelserne i lovforslagets § 17, stk. 2, og § 18, stk. 1 og 4, finder tilsvarende anvendelse ved afgørelse om særlige værgemål, medfører, at en anmodning om iværksættelse af værgemål skal begrundes og indeholde forslag til værgemålets omfang og karakter, og at statsamtet skal sørge for sagens oplysning og herunder kan afkræve de personer, der har kendskab til den, der begæres sat under værgemål, de oplysninger, som er nødvendige for sagens behandling.

Endvidere gælder bestemmelsen i lovforslagets § 23, stk. 1, tilsvarende for de særlige værgemål, idet der kan være behov for, at der fastsættes administrative regler, der nærmere regulerer behandlingen af sager om særlige værgemål og om særlige værger.

Reglerne i lovforslaget om den pågældendes adgang til at udtale sig, inden statsamtet træffer afgørelse om værgemålet (§ 19, stk. 1), og om underretning af en eventuel fast værge eller pårørende om en indkommet anmodning om værgemål og om afgørelsen (§ 20) finder tilsvarende anvendelse ved afgørelsen af sager om særlige værgemål, dog kun i det omfang det er foreneligt med afgørelsens karakter.

Heraf følger bl.a., at underretning af en fast værge ved modtagelse af en anmodning om beskikkelse af en særlig værge i medfør af § 47 og § 48 kun skal ske, hvis dette ikke vil medføre en forsinkelse af sagens afgørelse, som er uhensigtsmæssig for den, som skal have beskikkelse af en særlig værge. Endvidere gælder bestemmelsen om, at den, der skal have en værge beskikkelse, skal have adgang til at udtale sig, naturligvis ikke, hvis afgørelse skal træffes i medfør af § 49, fordi den pågældende på grund af fravær slet ikke kan træffes.

Henvisning til reglerne i § 18, stk. 2 og 3, om indhentelse af en lægeerklæring om den pågældendes helbred og om en udtalelse fra den institution, hvor den pågældende bor, er i modsætning til lovudkastet i betænkningen ikke medtaget i lovforslaget, idet det ikke vil være aktuelt at indhente sådanne oplysninger i forbindelse med værgemål efter §§ 47 - 49.

Stk. 3 indebærer, at bestemmelsen i § 12 om fratagelse og bortfald af værgens beføjelser gælder tilsvarende for de særlige værger, således at værger kan fratages sin beskikkelse, hvis denne misbruger sin stilling eller viser sig uegnet til hvervet, eller hvis det er nødvendigt af hensyn til den, der er under værgemål. Denne henvisning medfører også, at beskikkelsen bortfalder, hvis den særlige værge kommer under værgemål efter bestemmelserne i lovforslagets §§ 5 - 7.

Den særlige værge skal inden for hvervets omfang varetage interesserne for den, der er under værgemål, jf. henvisningen i stk. 3 til lovforslagets § 24. Endvidere skal værger spørge den, der er under værgemål, inden der træffes beslutning i vigtigere anliggender, i det omfang det følger af bestemmelsen i lovforslagets § 26, stk. 1, hvortil der også henvises.